

Sessiz ığlık

İstanbul
Kumkapi'da...
ömrüm geçiyor gözlerimin önünden...
bir anı bir özlem
ve hüznün...

yarı başımda
denizin kıytusuna sığınmış
yavru sandalın
çarpınan çığlığı duyulmuyor
yalnızca umudu var
ve gidip de gelmeyen sahibesi...

İstanbul
Kumkapi'da
ah ne çok geçti zaman...
okula başlamışım
kolalı yakalığım
bahçede annem...
amfiler sınavlar sevdalar...
umutlar hayaller
ah ne çok eskidi zaman...

... koruganlar duldasında
dağ başında askerim
gecenin alacası
yüreęim tetikte
uzaklar seçilmiyor
yalnızca vurulanın çığlığı
acı barut kokusu
ta... ti...ta taa... ta... ta... ta... taaaa...
bir atımlık mermi olmuş hayatım
geride boş bir kıovan tıngirtısı...
... içi boş bir üniforma
dindirir mi evlat acısını...

İstanbul
Kumkapi'da...
sanki daha bir büyüdüm
hüznü de bilirim
çoşkıyı da
yüreęim çifte kavrulmuş
barut misali
patlamak üzere...
ışığın her rengini bilirim
acının da...
kıyıda çarpınan yavru sandal
gençliğimdi
artık uzak denizlere açılacak
yelkenliyim ben
varsın gençliğimi geri vermesin zaman
ben o yavru sandal çağında
hayatı öğrenmiştim çoktan...

İstanbul
Kumkapi'da...
kalemim yazdı
martıların çığlığına gömüldü gece
duruldu deniz
duruldu yüreğim bir şarkıyla
ah İstanbul İstanbul olalı...

Cihat SOLMAZ